

[A. C. D. Petersen.]

paa mit Partis Vegne sige, at vi selvfølgelig vil være villige til at arbejde med paa, at dette Lovforslag gennemføres paa en betryggende Maade; men jeg vil være meget imod saa rigoristiske Bekæmpelsesforanstaltninger, at man udrydder Raagerne. Det glædede mig, at Landbrugsministeren ogsaa i sin Tale forleden kom ind paa den samme Betragtning og ligeledes ansaa det for en mindre god Gerning.

De to foregaaende Talere var meget blodtørstige, den ene særlig overfor Raagerne, den anden særlig overfor Raagekolonierne. Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen ønskede Død over Raagerne, og det undrede mig ikke, jeg kender hans Standpunkt fra i Fjor. Men det ærede Medlem Hr. Hækkerup ønskede, om ikke just Død saa dog drastiske Foranstaltninger overfor Kolonierne. Det forekommer mig at være at drive Sagen for vidt. Naar det ærede Medlem nu ønsker, at man skal kræve Erstatning hos Raagekolonierne, vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, hvorledes han mener, at man f. Eks. i Randers, hvor de har saa mange Raagekolonier, skal kunne finde den Ejer, hvis Raager det er, der har gjort den paagældende Skade. Jeg tror, det vil være uhyre vanskeligt, og jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem har saa megen Retfærdighedsfølelse, at han ikke ønsker for Smed at rette Bager. Hvis der skal betales Erstatning, maa den naturligvis udredes af det offentlige. Alle er interesserede i Bekæmpelse af Raagerne, hvis de gør Skade, og i Bevarelsen, hvis de gør Gavn, og derfor er det naturligt, at Erstatning udredes af det offentlige. Jeg synes ikke, man kan komme ind paa saa vidtgaående Foranstaltninger, at man skal kunne opkræve Erstatning hos de paagældende Koloniere. Man kan ikke se, om en Raage hører hjemme i den ene eller den anden Koloni, og om derfor den ene eller den anden Ejer skal betale Skaden.

At man udvider Omraadet for Bekæmpelsen fra 10 til 15 km, kan jeg i og for sig ikke sige saa forfærdelig meget til, hvis det virkelig er gavnligt at gaa saa vidt, men det vil derigennem ogsaa blive endnu vanskeligere at finde de paagældende Ejere, der altsaa skal betale Erstatning for den Skade, deres Raager forvolder. Det er jo altid lidt vanskeligt at fastslaa, hvem der i Virkeligheden er Ejer af Markens vilde Dyr og Fugle.

Vi skal, som sagt, ikke stille os vrangvilligt med Hensyn til en Ændring af den nugældende Raage Lov, ihvorvel jeg i og for sig finder denne tilstrækkelig, idet Amts-

raadet jo, naar man overfor det kan godtgøre, at der er sket Skade paa ens Mark, vil skride ind, saafremt det finder, der er Anledning dertil. At gaa til særlig rigoristiske Foranstaltninger er jeg i hvert Fald meget lidt stemt for. Men, som sagt, vi er naturligvis villige til at se nærmere paa Sagen i et Udvalg og høre af Ministeren, hvorledes han tænker sig disse Foranstaltninger iværksat.

Ferdinand Nielsen: Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige dette Lovforslag en velvillig Behandling.

Jeg har den Opfattelse, at hvor Raagerne optræder i store Kolonier, forvolder de megen Skade paa Markerne deromkring, og derfor synes jeg ogsaa, et Lovforslag af denne Art, der giver lettere Adgang til en Bekæmpelse af Raagerne, er et Fremskridt. En Skærpelse som den i det foreliggende Lovforslag foreslaaede vil jeg for mit Vedkommende da ogsaa gerne være med til at gennemføre. Det er jo ikke blotovre i Jylland, i Randersegnen, at Raagerne gør betydelig Fortræd, ogsaa herovre paa Øerne findes der Raagekolonier i Statens Skove, f. Eks. inde i Odsherred, og dør har vi i det mindste Erfaring for, at disse Kolonier gør ikke saa ganske lidt Skade. Den højtærede Landbrugsminister udtalte ved Forelæggelsen, at den nugældende Raage Lov kun var blevet brugt lidt. Dette er for saa vidt rigtigt nok, den er vist ikke blevet anvendt meget, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det ligger noget i, at det er lidt vanskeligt at konstatere den Skade, Raagerne har forvoldt paa Markerne. Dette gælder i særlig Grad, naar Raagerne i Foraartiden kommer ud paa de tilsaade Marker og piller en Del af Udsæden op, saaledes at Afgrøden bliver for tynd og Foldudbyttet for ringe. Naar Markerne bliver i den Grad hjemsogt af Raagerne, at de helt maa saas om, kan man jo nok konstatere Skaden, men hvor Raagerne kun har oppillet en Del af Udsæden, uden at Landbrugerne af den Grund saar Markerne om, vil det jo først ved Indhøstningen rigtigt kunne konstateres, hvor stor Skade de i Virkeligheden har forvoldt. Da det derfor i mange Tilfælde har vist sig vanskeligt i tilstrækkeligt Omfang at konstatere Skaden, er Raagerne ikke blevet bekæmpet.

Et Lovforslag som det foreliggende vil formodentlig gøre det lettere at faa Raagekolonierne i Statens Skove bekæmpet. Jeg har i nogen Grad Indtryk af, at dette tidligere har været særlig vanskeligt, idet Statskovvæsenet tilsyneladende med stor